

sit »Fred paa Jorden« ud over Vikingernes gamle Land. Og Aarene gik. Fra alle Sider gnavede Bondens ublodige Økse sig ind i Skovens Mørke, hvor Kragerne allerede skræppede fra Ørnenes forladte Redepladser.

Og Aarene svandt. Fra blomstrende Marker og Enge flommede den moderlige Jords Fedme ind over Tærsklerne til de udvalgte blandt Menneskenes Børn, dyngede sig op i Lader og Stalde, fyldte Klosterkælderne og Herregaardenes Forraadskamre med solid Slagtemad og honningsødet Øl for tilsidst at samle sig som Spæk og tykt Blod bag Munkekutten og Ridderens guldbaldyrede Fløjlsvams. Og se, da den fromme Klosterbroder havde faaet Spæk paa Nyrerne, grebes han af kødelige Anfægtelser, fik Trang til at gifte sig, følte det sluttelig som sin ligefremme Kristenpligt at blive Familjefader og uden Sværmeri dele Livets Goder med de andre Adamssønner. Kirken blandede Blod med det borgerlige Samfund. Ud af den grove Bodsdragt med Sandalerne og det haarde Hampereb fremtraadte som af et Puppehylster den første Pastor Sidenius med den brusende Pibekrave og den store Børneflokk. Samtidig faldt ogsaa Herremanden mere og mere til Ro i den borgerlige Samfundsorden. I sin nedarvede Velstand, som gavmilde Love beskyttede, fristedes han stadig mindre af Eventyret og det ubekvemme Krigerliv. Vikingernes Ætling bliver Studehandler